

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **E.**, bývajúcej **V.**, zastúpenej **B. s.r.o.**, so sídlom **V.**, IČO: **X.**, v mene a na účet ktorej koná **Mgr. P.**, advokát a konateľ, proti žalovanej **S., a.s.**, so sídlom **V.**, IČO: **X.**, zastúpenej **JUDr. R.**, advokátom so sídlom **V.**, o **954,62 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 45 C 108/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. novembra 2011 sp. zn. 4 Co 256/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a**.

Žalovaná je povinná nahradiť žalobkyňi trovy dovolacieho konania 70,89 € za právne zastúpenie na účet **B. s.r.o.**, so sídlom **V.**, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa podanou žalobou voči žalovanej domáhala peňažného plnenia (954,62 € s 9% ročným úrokom z omeškania od 16. apríla 2010 do zaplatenia) zo zmluvy o poskytovaní plnenia z “ Podporného dôchodkového fondu **S., a.s.**“ uzavretej 10. marca 1997 (ďalej len „zmluva o dôchodku“) za mesiac apríl 2010.

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 10. marca 2011 č. k. 45 C 108/2010-113 žalobe vyhovel a žalobkyňi priznal náhradu trov konania 336,74 €. Vychádzal z toho, že účastníci 10. marca 1997 nepochybne uzavreli písomnú zmluvu o dôchodku v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka, v ktorej sa žalovaná zaviazala vyplácať žalobkyňi mesačne

vždy k 15 dňu mesiaca sumu 28 759 Sk až do dožitia žalobkyne, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začala žalobkyňa poberať starobný alebo invalidný dôchodok. Za nedôvodné považoval námietky žalovanej spochybňujúce označené žalobkyne v zmluve a oprávnenosť osoby konajúcej v mene žalovanej pri uzatváraní zmluvy, čo primerane odôvodnil (viď strana 8 až 10 odôvodnenia rozsudku). Výpoveď zo zmluvy o dôchodku z 26. októbra 2009 podanú žalovanou a doručenú žalobkyni súd považoval za absolútne neplatný právny úkon pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Pri tomto závere vychádzal súd z toho, že predmetná zmluva o dôchodku bola uzavretá na dobu určitú a túto žalovaná nemohla vypovedať podľa § 582 Občianskeho zákonníka, pretože uvedené ustanovenie dovoľuje vypovedať iba takú zmluvu, ktorá je uzavretá na dobu neurčitú. Žalobkyňa pracovala u žalovanej viac ako 40 rokov, poskytla jej určitú hodnotu, žalovaná dosahovala zisk a preto vytvorila dôchodkový fond na zabezpečenie určitej životnej úrovne svojich pracovníkov aj po skončení ich aktívnej pracovnej činnosti za ich vernosť a kvalitu odvedenej práce. Súd sa preto nestotožnil s názorom žalovanej, že právo na plnenie zo zmluvy o dôchodku zaniklo v zmysle § 575 Občianskeho zákonníka, pretože sa stalo nemožným v zmysle § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 zákona o bankách, pretože v danom prípade ide o plnenie bez protihodnoty (jednostranné plnenie), ktoré žalovaná ako banka nesmie poskytovať. Z týchto dôvodov súd žalobe vyhovel a žalovanú zaviazal na náhradu trov konania (§ 142 ods. 1 O.s.p.).

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 9. novembra 2011 sp. zn. 4 Co 256/2011 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania 70,63 € (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, jeho skutkové a právne závery považoval za dostatočné (reagujúce na všetky podstatné okolnosti prípadu i námietky účastníkov konania) a správne. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku dodal, že § 842 Občianskeho zákonníka vymedzuje pojem zmluvy o dôchodku tak, že ide o zmluvu, ktorou sa niekomu doživotne alebo na inak obmedzenú dobu neurčitého trvania zakladá právo na vyplácanie dôchodku. Právo na vyplácanie dôchodku (poskytovanie dôchodku doživotne) je časovo určené, ale nie je obmedzené určitým vopred a konkrétne vymedzeným časom trvania (napr. na 10 rokov). Vymedzenie trvania právneho vzťahu môže byť vykonané konkrétnym dátumom ako konečným časovým údajom, ale aj opisnou formuláciou vyjadrujúcou časovo vymedzený úsek (§ 2 ods. 3 a § 34 Občianskeho zákonníka) alebo

určitou udalosťou. Vymedzenie doby trvania zmluvného vzťahu k udalosti, o ktorej je isté, že v budúcnosti nastane (prípád smrti), nie je možné považovať za neurčité, ale za určité vymedzenie doby, zrejme nie je len to, kedy k nemu dôjde. Vyjadrenie pojmu „doživotie“ resp. „do smrti“ je obvykle používanou formuláciou na vyjadrenie určitej doby neurčitého trvania. Odvolací súd preto považoval za správny právny záver súdu prvého stupňa, že zmluva o dôchodku bola uzavretá na dobu určitú. V nadväznosti na uvedené považoval odvolací súd za správny aj záver súdu prvého stupňa o neplatnosti výpovede zo zmluvy o dôchodku, ktorú podala žalovaná (§ 39 Občianskeho zákonníka, ďalej tiež „OZ“). Odvolací súd napokon nezistil ani iný dôvod neplatnosti zmluvy, ktorý tvrdila žalovaná (pre neurčitosť v označení žalobkyne a nedostatočného oprávnenia osoby konajúcej v mene žalovanej) a nestotožnil sa ani s jej názorom, že z jej strany zmluvné plnenie je v rozpore s § 27 ods. 8 a § 116 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Na zdôraznenie poznamenal, že žalovaná počas doby 11 rokov vyplácala žalobkyňi dôchodok bez pochybností.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná z dôvodu, že konanie pred odvolacím súdom trpí vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd rozsudok neodôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa nevysporiadal s odvolacími námietkami žalovanej – jej argumentáciou – a/ že zmluva o dôchodku je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom, b/ že zmluva o dôchodku je absolútne neplatná pre neurčitosť vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok, c/ že zmluva o dôchodku je absolútne neplatná pre nedostatok písomnej formy, d/ že právo na plnenie zo zmluvy o dôchodku zaniklo pre dodatočnú nemožnosť plnenia, e/ že zmluvu o dôchodku nemožno viazať na takú právnu skutočnosť, s ktorou zákon spája zánik zmluvného vzťahu, f/ že smrť fyzickej osoby nie je vždy zistiteľná, g/ že rozsudok súdu prvého stupňa nie je odôvodnený, čím bola žalovanej odňatá možnosť pred súdom konať. Podľa názoru dovolateľky odvolací súd v takom prípade nemohol skonštatovať správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa – vypracovaním tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súd prvého stupňa sa nestotožnil s názorom žalovanej, že zmluva o dôchodku bola uzavretá na dobu neurčitú, nakoľko trvanie právneho vzťahu bolo účastníkmi dohodnuté na doživotie, t.j. na určenú dobu neurčitého trvania, s čím sa odvolací súd nestotožnil, keď zaujal právny názor, že zmluva o dôchodku uzavretá na doživotie, je zmluvou na dobu určitú.

Zmluva o dôchodku obsahuje tri dohodnuté neurčité doby trvania práva na dôchodok: 1/ doživotne, 2/ do konca mesiaca, ktorého sa príjemca dožil, (podľa tvrdenia žalobkyne), 3/ do 15. dňa v mesiaci, i keď oprávnený zomrie v období od 1 do 14 dňa v mesiaci. Odvolací súd sa touto argumentáciou nezaoberal, účelovo ju pozmenil a len zdanlivo sa s ňou vysporiadal tak, že pojmy „doživotne“ a „do smrti“ pri určovaní dôb trvania zmluvného vzťahu nie sú rozporné. Zmluvu o dôchodku za žalovanú nepodpísala oprávnená osoba Ing. K. (predseda predstavenstva a prezident spoločnosti), ale iná osoba, jej podpis je neidentifikovateľný. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že za žalovanú zmluvu podpísal JUDr. M.. Odvolací súd vyslovil, že zákon o bankách upravuje obchody banky s klientmi, zmluvu o dôchodku za takýto vzťah považovať nemožno, čo bližšie nezdôvodnil. Tento záver je nepreskúmateľný. Súdny sa napokon nevyporiadali ani s konkrétnou argumentáciou žalovanej na podporu jej tvrdenia, že zmluva o dôchodku bola uzavretá na dobu neurčitú a nebola uzavretá na „určenú dobu neurčitého trvania“ ani s argumentáciou odôvodňujúcou absolútnu neplatnosť zmluvy o dôchodku (právneho titulu pre žalobkyňou požadované plnenie). Neodôvodneným dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. bola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom a zároveň bolo porušené jej právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z týchto dôvodov žalovaná navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovanej odmietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania 70,89 € považujúc ho za nedôvodné a v ňou uvedenú argumentáciu za účelovú. Poznamenala, že súdy v dostatočnej miere reagovali na argumenty žalovanej, ktoré boli pre vec rozhodujúce. Porušenie práv žalovaná pritom vidí i v tom, že súd sa nestotožnil s jej argumentáciou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je „klasickou“ tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk.

V danom prípade ale dovolanie žalovanej nie je prípustné. Je tomu tak preto, že dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané a od ktorého by sa prípadne mohli odchýliť (§ 238 ods. 1 až 3 O.s.p.).

Za tohto procesného stavu (kedy dovolanie nie je prípustné) Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený (ex officio) v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. prihliadať len na vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada však na tzv. iné vady konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, ale ani na dôvody, pre ktoré by rozhodnutie spočívalo prípadne na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.).

Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolateľka existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľka v dovolaní namietala, že konanie je postihnuté práve takouto vadou založenou na nedostatočnom odôvodnení (resp. nepreskúmateľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.), čo súčasne zakladá porušenie jej práv na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) v tom, že sudy sa nedostatočne zaoberali (nevysporiadali) s jej námietkami v konaní, ktoré považovala za relevantné vo veci a na ktoré v obsahu odvolania i dovolania výslovne upozornila.

Pokiaľ žalobkyňa namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08,

IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor, ktorý zastáva i dovolací súd, zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa) vydaný v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudkov zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok súdu prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú v súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia vecí konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Zhodli sa na v podstatnom na tom, že zmluva o dôchodku bola medzi žalobkyňou a žalovanou uzavretá platne a pretože bola uzavretá na dobu určitú, nebolo ju možné platne vypovedať; výpoveď žalovanej z tohto dôvodu považovali za neplatnú.

Pokiaľ žalobkyňa zotrváva na právnych názoroch, ktoré sú odlišné (iné) od právneho posúdenia vecí konajúcimi súdmi, uplatňuje dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (t.j. že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci). Polemika o nesprávnosti súdmi vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie účastníka konania sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre tvrdenia o nedostatku odôvodnenia súdnych rozhodnutí, ich nepreskúmateľnosti (prípadne arbitrárnosti). V danom prípade súdy uviedli konkrétne dôvody, pre ktoré považovali žalobu za dôvodne podanú.

Týmto zároveň ponúkli dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu dovolateľky (neboli však povinné výslovne zdôvodňovať každú námietku žalovanej z jej uhla pohľadu).

K námietkam žalovanej o platnosti zmluvy o dôchodku (najmä pokiaľ ide o otázky jej súladu so zákonom resp. právnou úpravou § 842 OZ, dodržania písomnej formy zmluvy § 843 OZ, zastúpenia žalovanej pri uzatváraní zmluvy JUDr. M., určitosti označenia žalobkyne v zmluve o dielo) a jej uzavretia na dobu určitú súd prvého stupňa zrozumiteľne podáva vysvetlenie na str. 8 až 10 rozsudku. Dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa považoval výpoveď žalovanej zo zmluvy o dôchodku z 26. októbra 2008 za neplatnú a jeho úvahy prečo nezaniklo právo na plnenie zo zmluvy o dôchodku podľa § 575 OZ v spojení so zákonom o bankách (pre nemožnosť plnenia), sú vysvetlené na strane 10 a 11 rozsudku. Všetkým týmto otázkam, ktoré boli rozhodujúce pre záver súdu o dôvodnosti podanej žaloby s cieľom zdôrazniť ich správnosť, sa osobitne venoval v odôvodnení aj odvolací súd (viď str. 5 až 7 rozsudku). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa i s jeho skutkovými zisteniami, preto boli dané podmienky pre postup v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. Doplnením dôvodov na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len posilnil argumentačnú stránku rozsudku súdu prvého stupňa v podmienkach prejednávaneho prípadu (aj z pohľadu odvolacích námietok uplatnených žalovanou a ich primeraním zodpovedaním), dovolací súd preto nemohol prisvedčiť dôvodnosti námietok dovolateľky o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ich nepreskúmateľnosti a porušení jej základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces. V rozpore s právom na spravodlivý proces totiž nie je, ak súd rozhodujúci o opravnom prostriedku stručne odôvodní svoje rozhodnutie tým, že prevezme odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ak je zrejmé, že sa skutočne vysporiadal so všetkými dôležitými otázkami (obdobne napr. Helle proti Fínsku, rozsudok z 19. decembra 1997, č. 20772/92 a iné).

Účastník konania nedisponuje právom, podľa ktorého by bol súd povinný zdôvodniť rozhodnutie podľa jeho predstáv. Súdna prax sa zhodla na tom, že právnym posúdením veci sa neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie veci

súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že v konaní jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľkou uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Právo na náhradu trov konania vzniklo úspešnej žalobkyni, pretože neboli zistené žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 O.s.p.). Žalobkyňa podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške zodpovedajúcej odmene advokátskej kancelárie jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu z 15. marca 2012). Vychádzal z § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a žalobkyni priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške 70,89 € [z výpočtového základu 954 € (51,45 €) a režijný paušál (7,63 €) a 20% DPH (11,81€)].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. júna 2013

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová